

man i begge Rigsdagens Ting havde et staaende Udvalg til Undersøgelse af den Stilling, Statsrevisoratet havde taget, enten samlet eller delt. For det første var der gaaet et helt Aar, inden Statsrevisionen kom til at revidere, og dernæst vilde der antagelig gaa et Aar endnu, inden et saadant Udvalg kom til at behandle Statsrevisorernes Betænkning, og naar der saaledes gaar to Aar, inden Statsregnskabet kommer til Drøftelse, er det en Selvfølge, at der skal ikke saa ringe Uoverensstemmelser til, for at de kan tildrage sig Opmærksomhed. Det kunde ske i den provisoriske Tid; som jeg sagde før, er det overordentlig interessant at læse de Forhandlinger, som da blev ført angaaende Statsrevisorernes Betænkning; og det Arbejde, der blev udført i det nedsatte Udvalg. Jeg skal imidlertid, som sagt, ikke fordybe mig heri, det er et tilbagelagt Stadium. I alle politiske Lejre har man imidlertid haft en Følelse af, at en Statsrevision maatte man have, men man maatte gaa til en Omordning af den, og Aar for Aar er der fremsat Ønsker i saa Henseende til de forskellige Ministerier. Jeg paaskønner, at den højtærede Finansminister ved det foreliggende Lovforslag har holdt sig paa Statsrevisoratets historiske Grund. Der har enkelte Gange her i Rigsdagen været Tale om i Stedet for det ved Grundloven fastsatte Statsrevisorat at indføre en Regnskabsret. Paa Foranledning af et Medlem, som nærere stor Interesse for dette Spørgsmaal, blev det i sin Tid vedtaget, at der i hver ordentlig Rigsdagssamling skulde nedsættes et staaende Udvalg for Statsrevisionens Betænkning, et Udvalg, der fungerer ogsaa i den Tid, Rigsdagen ikke er samlet. Nogen egentlig Jordbund tror jeg dog ikke den Tanke nogen Sinde har haft her i Rigsdagen. Det af den højtærede Finansminister fremsatte Lovforslag hilser jeg med Glæde, jeg tror, den højtærede Minister har haft den rette Forstaaelse af, at det, Rigsdagen ønsker, er at bevare Statsrevisoratet paa dets historiske Grund.

Lovforslaget er jo ikke meget omfattende, men det er af en saadan Karakter, at det i alt væsentligt imødekommer de Krav, Rigsdagens forskellige Partier har stillet. For det første giver det Statsrevisorerne en ret udstrakt Myndighed, som de ikke har haft før, og ogsaa, om man vil, en noget større Manøvredegytighed derved, at Statsrevisorerne ikke vælges for 1 Aar, men for 4 Aar. En Følge heraf er, at man indfører det nye, at vælge

Stedfortrædere. Der skal ikke være flere Statsrevisorer end hidtil, altsaa 4, men der skal nu være 4 Stedfortrædere, der kan træde til, dersom der skulde komme noget i Vejen, enten paa den ene eller den anden Maade. Ogsaa i § 2 er der indføjet lidt nyt, idet Statsrevisorerne faar Ret til at kræve forskellige Ting. Saa foreslaas det, at Statsregnskabet skal tilsendes Statsrevisorerne senest 7 Maaneder efter hvert Finansaars Udløb. Det er vist den Praksis, der hidtil har været fulgt, det er for saa vidt ikke noget nyt, men den højtærede Minister har nu ønsket at lovfæste det. I § 3 staar der, at Statsrevisorerne ikke alene skal paase, at ingen Udgift afholdes uden Hjemmel i Finansloven, men der føjes tillige til: „eller anden Bevillingslov“. Det finder jeg rigtig. Den store Udvidelse af Statsrevisorernes Myndighed findes dog først i §§ 4—5. Derefter kan de ikke alene kræve Oplysninger af de forskellige Ministerier, men de faar en Ret og Myndighed til at tage ud og se paa de forskellige Ting, som de nu maatte finde Anledning til. Det er en meget stor Udvidelse af Statsrevisorernes hidtidige Myndighed. Men endvidere faar Statsrevisorerne den Bemyndigelse, at de kan indkalde, ligegyldig hvilken Embedsmand man har Brug for, til mundtlig Forklaring. Jeg synes i det hele, at Ministerens Lovforslag giver et godt Grundlag for en effektiv Revision. Ministeren har her imødekommet de Krav, der næres, jeg tror, jeg tør sige, af alle Rigsdagens Grupper. Jeg haaber derfor, at det skal lykkes at føre Lovforslaget igennem.

Som ærede Medlemmer vil se, indeholder Lovforslaget to Dele, dels Ordningen af Statsrevisionen og dels et Udkast til Beslutning, som begge Rigsdagens Ting skal enes om, og som skal danne Formen for det Arbejde, som man kunde ønske, at Statsrevisorerne skal paatage sig. Det grundlovsmæssige og historiske Grundlag for Statsrevisionen er jo det, at den saa at sige ene og alene arbejder under Rigsdagens Kontrol. Det fastholder man, og det tror jeg er rigtig. Derfor er det ogsaa naturligt, at Forslaget deler sig i de to Dele. I den ene bestemmes der om Formen for Statsrevisionen, hvorved man imødekommer Grundlovens Bud om, at denne Sag skal ordnes ved Lov, og dernæst er der dette Udkast, der, efter hvad jeg forstaaer, er kommet frem ved Forhandling mellem Finansministeren, Statsrevisionen og maaske Rigsdagens For-